

## THE PRAYERS RECITED BEFORE שופר-Ashkenaz-תקיעת

Ashkenazim introduce the **למנצה לבני קרה**: תהלים Chapter 47 of **תקיעות דמיושב** by reciting Chapter 47 of **תהלים** seven times. It is not clear why the chapter is recited seven times. The former Chief Sephardic Rabbi of Israel, Rabbi Ovadia Yosef on page קטו' of his volume entitled: **ימים נוראים**, in his series: **חזון עובדיה**, disagrees with those who recite the chapter seven times:

ב. נוהגים שהתוקע אומר תפילות ותחנונים לפני התקיעות כדי שיתקבלו ברצון לפני שוכן מרומים, ויאמר המזמור כל העמים תקעו כף, שנאמר בו עלה א-להים בתרועה ה' בקול שופר. ונאמר במדרש תהלים (מו), עלה לה א-להים בתרועה, שישב על כסא הדין, וכיון שישראל תוקעים בשופר הוא עולה ומהפך מדת הדין למדת הרחמים, שנאמר ה' בקול שופר, ברחמים, שנאמר ה' א-ל רחום וחנון. ואמר אותו פעם אחת ולא יותר, שלא לעשות טורח ציבור.

*Translation: It is customary that the one sounding the Shofar recites prayers and supplications before sounding the Shofar in the hope that the sounds of the Shofar will be viewed favorably by G-d. He should say the chapter of Tehillim that begins: Kol Ha'Amim Tiku Chaf because within that chapter we find the verse: G-d will rise by the sound of the Teruah, G-d by the sound of the Shofar. [In Midrash Tehillim (47) we learn: what is the meaning of the words: G-d will rise by the sound of the Teruah? G-d first sits on the throne of strict judgment. Once the Jews sound the Shofar, G-d rises from His throne of strict judgment and sits on His throne of compassion, as it is written: G-d by the sound of the Shofar-that means with compassion as it is written: G-d, G-d of compassion and pity]. Chapter 47 of Tehillim is recited once and not more in order not to inconvenience those congregated.*

On page 510 of his **המחזור המפורש לראש השנה**, Rabbi Yaakov Weingarten introduces the recital of **למנצה לבני קרה מזמור** with the following note:

קודם תקיעת שופר יש אומרים מזמור זה ז' פעמים. ובסידור רבי יעקב קאפיל ז"ל ובסידור רבי שבתי אתא שלכן אומרים זה המזמור קודם תקיעת שופר שיש במזמור זה ז' פעמים שם אלקים, ובאמירה זו מתבטלין ומתמתקין כל הדינים ומהפכים מדת הדין למדת הרחמים ובוזה מתמתקין ויוצאין זכאין בדין (אלף המגן תקפה, ה).

*Translation: Before sounding the Shofar, some say Chapter 47 of Tehillim seven times. The Siddur of Rabbi Koppel and the Siddur of Rabbi Shabtai provide that this chapter of Tehillim should be recited before sounding the Shofar because in this chapter of Tehillim the name of G-d, Elokim, appears seven times. By reciting this chapter we cause the cancellation of negative verdicts and improve our overall verdict. We further cause G-d to judge us*

1. Rabbi Yosef in a footnote provides support for his position that concern needs to be shown for the community:

צא ולמד כמה הששו רבותינו לטורח ציבור, ממ"ש הרי"ף (סוף ר"ה), שנהגו אז בכל העולם, שבתקיעות דמעומד על סדר ברכות, היו תוקעים למלכות משר"ת (פעם אחת), ולזכרונות תשר"ת, ולשופרות תר"ת, ובדין הוא שיהיו תוקעים כסדר שתקעו תקיעות דמיושב, אלא שכיון שכבר יצאו ידי חובתם מן התורה בתקיעות דמיושב, נהגו כן שלא להטריח את הציבור.

*Translation: Come and see the amount of concern our Sages demonstrated on not inconveniencing those congregated from what the RIF wrote (end of Masechet Rosh Hashbonah): it was the custom in all Jewish communities of his era that the sounds of the Shofar issued during the recital of Mussaf Shemona Esrei were the following: after the Bracha of Malchiyos, one blast of Tekiah, Shevarim Teruah, Tekiah; after the Bracha of Zichronos, one blast of Tekiah, Shevarim, Tekiah; and after the Bracha of Shofaros, one blast of Tekiah, Teruah, Tekiah. By right they should have issued the same number of blasts that they had sounded before Mussaf Shemona Esrei (i.e. each set three times). However, since those congregated had already fulfilled their Torah mandated Mitzvah of Tekias Shofar with the blasts that had been sounded before Tefilas Mussaf, our Sages decided to minimize the number of blasts sounded during Mussaf Shemona Esrei so as to not inconvenience those congregated.*

*not by the rule of strict judgment but by the rule of compassion. The words of this chapter of Tehillim improve the results of our judgment and as a result, we exit with a verdict of innocence.*

Is there a reason given for reciting **למנצה לבני קרח מזמור** seven times? Rabbi Yechiel Goldhaber in his book: **ספר מנהגי הקהילות**, Volume 2, page 64, provides the following justification:

מרן בעל 'בית ישראל' נתן טעם לשבח לאמירת המזמור דוקא ז"פ, על פי מאמר חז"ל (סוכה נב א) "שבעה שמות יש לו ליצר הרע" ופירושו שיש לו ז' דרכים אופנים ותחבולת האיך להחטיא האדם, לכן אנו חוזרים מ"ט פעמים שם א-להים שכבר שקענו רח"ל במ"ט שערי טומאה, לכן אנו מבקשים מהשם יתברך שיוציאנו מהם ויכניסנו למ"ט שערי קדושה, - 'בית ישראל' כרך ו עמוד קא.

*Translation; Our teacher, the author of the book: Beis Yisroel, provided a positive reason for reciting Chapter 47 seven times before sounding the Shofar. That reason is based on what our Sages taught (Succah 52a): "the evil inclination has seven names." Our Sages were indicating that the evil inclination has seven means by which it can cause man to sin. Therefore we need to recite G-d's name of Elokim 49 times because we have unfortunately sunk to the 49th level of uncleanness. To remedy that problem, we ask G-d to lift us from those 49 levels of uncleanness and to then carry us forward through 49 gates of holiness-Beis Yisroel Volume 6, page 101.*

When did the practice to recite **למנצה לבני קרח מזמור** before **תקיעת שופר** begin? Rabbi Goldhaber on page 62 of his book provides the following:

אמירת כל מזמור מז לפני תקיעת שופר דמיושב, מצאנו לראשונה במזמור מנהג ארם צובה, וינציה רפ"ז, עמוד תקא, בהקדם מזמור נא מפסוק ג' (חנני א-להים כחסדיך) ואילך.

*Translation: The practice to recite all of Chapter 47 of Tehillim before Tekias Shofar is found for the first time on page 501 of a Machzor that follows the Syrian Rite, published in Venice, 1526. The paragraph was recited in advance of their reciting Chapter 51 of Tehillim beginning with the third verse (Chaneini Elokim K'Chasdecha) etc.*

According to Rabbi Goldhaber, the practice spread sometime later:

אולם אמירת מזמור מז (לבני קרח) התפשטה המדינות אירופה יותר מאוחר לעומת הפסוקים, בעקבות כתבי המקובלים; לראשונה נמצא ב'שם טוב קטן' זולבאך תס"ו תחת הכותרת "סוד כוונת התקיעות" כתב: מקודם יאמר מזמור מז' ז"פ, ואחר כך פסוקי קר"ע שט"ז, ויובטח שיהפך מדת הדין למדת הרחמים ומבטל מסך הברזל, ויסתום ויחתום פי שטן המקטרג עליו . . . לאחריו נזכר אמירת המזמור בחמדת ימים שנדפס לראשונה בשנת תצ"א, ומשם נתפשט להרבה קהילות ישראל, אולם בכתבי האריו"ל לא הובא כלל אלא פסוקי קר"ע שט"ז.

*Translation: Nevertheless, the recital of Chapter 47 (Livnei Korach) spread among European communities much later under the influence of the followers of the AR"l. Prior to adopting that custom, they were already following the practice of reciting several verses. The first European book to incorporate the practice was the book: Shem Tov Katan, published in Zullbach in 1705. Under the heading: the secret of the meaning of the Tekios we find written: before sounding the Shofar, recite Chapter 47 of Tehillim seven times and then the verses that represent the abbreviation: Kr"u Sata"n. He is thus assured that he will cause G-d to judge him not by the rule of strict judgment but by the rule of compassion. He annuls the mask of iron and closes the mouth of Satan who is arguing against him . . . The practice of reciting the chapter is later found in the book: Chemdas Yamim which was first published in the year 1731. From there the practice spread through many Jewish communities. Interestingly, this requirement is not found among the writings of the AR"l who does, however refer to the practice of reciting the verses of Kr"u Sata"n before sounding the Shofar.*

# להבין את התפלה

Rabbi Goldhaber further notes that in much earlier סידורים, no references are found to a requirement that פסוקים be recited before תקיעת שופר. One of the earliest סידורים to include the recital of any פסוקים before תקיעת שופר was the אבודרהם:

ספר אבודרהם סדר תפלת ראש השנה-ואומר ש"צ עלה א-להים בתרועה וגו' בחצוצרות וקול שופר וגו' תקעו בחדש שופר וגו' ואחר כך עומד התוקע לתקוע וקודם שיתקע יברך בא"י אמ"ה אקב"ו לשמוע קול שופר.

*Translation: The prayer leader recites the verses: Alah Elokim B'Teruah etc., B'Chatzatzros V'Kol Shofar, etc. (Tehillim 98, 6) and Tikun Ba'Chodesh Shofar, etc. (Tehillim 81, 4) Then the one who is to sound the Shofar stands and before sounding the Shofar recites the following Bracha: Baruch Ata . . . Li'Shmoa Kol Shofar.*

Rabbi Goldhaber points out that the אריז"ל is the one who suggested reciting the פסוקי קר"ע. What are the פסוקי קר"ע שט"ן? They are the פסוקים that the בעל תוקע recites before reciting the ברכה of שופר קול שופר:

קולי שמעת, אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי.  
ראש דברך אמת, ולעולם כל משפט צדקך.  
ערב עבדך לטוב, אל יעשקוני זדים.  
שש אנכי על אמרתך, כמוצא שלל רב.  
טוב טעם ודעת למדני, כי במצותיך האמנתי.  
גדבות פי רצה נא, י-י, ומשפטיך למדני.

The abbreviation קר"ע שט"ן consists of the first letters of each of the above פסוקים. The words: קר"ע שט"ן literally mean: rip Satan. In other words: do not hearken to the words of Satan. That group of פסוקים is generally introduced by the פסוק:

מן המצר קראתי י-ה, ענני במרחב י-ה.

The practice of reciting the פסוקי קר"ע שט"ן antedated the practice of reciting קרה לבני קרה. Rabbi Goldhaber provides the following on page 63:

פסוקי קר"ע שט"ן מצאנו לראשונה בספר 'שושן סודות' לרבי משה ב"ר יעקב הגולה מקיוב, חיברו בשנת רס"ט.

*Translation: The verses whose first letters combine to create the abbreviation: Kr"e Sata"n is found for the first time in the book: Shoshan Sodos authored by Rabbi Moshe son of Yaakov Ha'Gola from Kiev which was written in 1508.*

Rabbi Goldhaber overlooks the מהזור רומא published in Mantoba in 1560 as an early source in which קרה לבני קרה מזמור was recited before תקיעת שופר on ראש השנה. Figure 1 (next page) depicts the page on which קרה לבני קרה מזמור is presented. Apparently it was their practice to recite it just before קריאת התורה on ראש השנה. Why was it recited before קריאת התורה? Let us begin by noting the link between תקיעת שופר and יצחק:

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף טז' עמ' א'-אמר רבי אבהו: למה תוקעין בשופר של איל? - אמר הקדוש ברוך הוא: תקעו לפני בשופר של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם, ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני.

Translation: Rabbi Abahu said: Why do we sound a Shofar that has been extracted from a ram on Rosh Hashbonah? G-d said: sound a Shofar extracted from a ram so that I will remember in your favor Akeidas Yitzchok, son of Avrohom. I will deem your sounding the Shofar as if you all laid out yourselves to be sacrificed in front of Me.

That statement in the גמרא may have the basis for the practice to recite למנצה לבני קרח מזמור before קריאת התורה. The קריאת התורה on ראש השנה is different from the קריאת התורה that is performed on other holidays. On ראש השנה, we do not read an excerpt from the תורה that includes a reference to ראש השנה. Instead we read about the birth of יצחק and then עקידת יצחק. We can characterize that type of קריאת התורה as representing a תפלה. If we view קריאת התורה on ראש השנה as a תפלה, we may be able to explain the order as set forth in the מחזור רומא. Since both the קריאת התורה on ראש השנה and the תקיעת שופר are thematically linked to יצחק, then תקיעת שופר should follow קריאת התורה without interruption. The order set forth in the מחזור רומא also serves as a reminder as to the purpose of our prayer on ראש השנה. The theme of למנצה לבני קרח מזמור is summarized in the following verse:

כל העמים תקעו כף, הריעו לא-להים בקול רנה.

All the nations will applaud G-d, and will call out to G-d in a beautiful song.

ואמר סמון קריש גמור ואומר אפתח כס ספתי  
אפתח נא שפתי ואענה כרון לאל חי  
אשר בנסוע הארון : מהלל  
אקרא אל עת ששענו יואל וכל לציון נואל  
נקרא אז ברון : לאל מי הפתח ארץ ישע  
לחפלת דך השע וישראל נושע ולשון אלם  
הרון : לאל מי תשיב שכוחנו אל חי ונאלנו  
ונשלם נדרינו וכפר אהרן : לאל מי יפוצו אל  
אויביך ירזנו תאביך יום תריב את ריבך  
ישבו לבצרון : לאל מי הנעבור נאולים ולנו  
אל אלים מעוז וחילים נבד ויתרון : לאל מי  
חוקי נא אל תהי ונס יגזו והי נשיר כנאם והי  
בנסוע הארון : לאל מי אשיר כנסוע הארון  
ואנש ויהו בנסוע הארון ועוננוין סתוקודס סוטל גדלו אול  
למנצה לבני קרח מזמור : כל העמים  
תקעו כף הריעו לאלדים בקול  
רנה כי יל עליון נורא מלך גדול על כל הארץ  
ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת רגלינו  
יבחר לנו את נחלתנו את גאון יעקב אשר  
אתה סלה : עלה אדים בתרועה יל בקול שופר  
זמרו אלדים זמרו זמרו למלכנו זמרו : כי מלך  
כל הארץ אלדים זמרו משכיל : מלך אלדים  
על גוים אלדים ישב על כסא קדשו : נריבו  
עמים נאספו עם אדי אבדהם כי לאלדים מנגי  
ארץ מאד נעלה : ואמר גדלו וכו  
כי שם יל אקרא הבוגדל לאלדינו : יהו דניס לכ  
שם יל מברך מעתה ועד עולם : ממורח  
שמש עד מבואו מהלל שם יל : מהלל אקרא  
יל ומאובי אושע : ויאמר מסוף העולם ועד  
סופו יל אלדי ישראל מלך ומלכותו בכל  
משלה : הוא יסלוד עלינו לעולם ועד ואמרו  
כל העם אמן : סכל סכו נודל לאלדינו וכו  
וקורין סמט ככי אלס כפרשת נירא וסתמלין ויל כקר את שרס  
עד ויגר אנרס כארץ פלסתי וקיס רכי ואס סוא סכנת קורין ו

Figure 1

On ראש השנה we pray that a time arrive in which the whole world recognizes G-d as King. That is why we perform תקיעת שופר. That is why we recall יצחק. As a result of the long and difficult Jewish Diaspora, all of those activities took on a second meaning; as a prayer that each of us live for one year more.

2. תענית ציבור serves a similar purpose on קריאת התורה. On those days we recite the portion from the תורה that includes the מידות. The fact that several of the פסוקים within the קריאת התורה on תענית ציבור are recited responsively confirms that the קריאת התורה on those days represents a תפלה.